

Důl v lese, v okolí nepotkáte už havíře mnoho let, místo opuštěné poskytuje štvanci odpočinek, než si zde oddechnu, píší zprávu, co poradí směr vám. Můj nepřítel, ten je tajemný, smrtelník běžný ho neporaní, neuchopí, vole.

S likvidací selžete s kouzly, nefunguje ani osvědčený antiupíří kůl, protože srdce v hrudi postrádá. Já prozradím, všechny věty jedenkrát mají jeho jméno uschováno, to kde spočívá, označuje v každém jeho špičku ze skrytého kousek. Na vyřešení nepostačí nepřítelova identita, klíčem je nepřítel sám, toto postrčit by mohlo vás, píší. Už i v mnohých vašich hlavách dozajista proběhlo, že v této nechutně vymakané zprávě mnohé z vět se podobají až moc plkání blázna, však sdělení kostrbaté vás překvapí svou mocí. Dřepíš uprostřed křoví, nikde žádné útočiště, to si asi s řešením té šifry moc lehce neporadíš, kámo . Pokračuj, a mé nápovědy dále analyzuj, a i v trápící této šifře co stopuješ zříš. A já samotný v šifrování mám nejradši šifry, co i v textu nejen utápí konkrétní polohu cíle. Také poradí to, co potřebuje znát bezradný vyzyvatel navíc mimo vědomostí, jež zná kdokoliv, a zatvrzele nelpím krom toho na nějakých axiomech z gramatiky. Ignoruj proto hloupé hrubky možná ponechané zde, řeš, proč spíš vypadá i na kódovaný text podivně. Můžeš spílat tomu zmetkovi, co ten plk záludný vytvořil. Zanech marného naříkání, jdi k záhadě stále se plížící, k té s chlapíkem prokletým. A moje divná zpráva tady vyhasíná, nevím, jestli řešení triviální se zdá nebo váháte , zda vzít nápovědu pomůže a tupí děsně jste, ale já tvorbu končím. Spím, neskryvá se a bdí můj nekonečný sok.